

Lovforslaget her hjælper både de pågældende førtidspensionister og tilflytterkommunerne, fordi det nu bestemmes, at den oprindelige kommune, som tildelte førtidspensionen, skal betale pensionen, selv om førtidspensionisten flytter. Dermed vil tilflytterkommunerne kunne tage imod førtidspensionisterne med åbne arme; de vil ikke blive opfattet som en byrde, da kommunerne indbyrdes refunderer deres udgifter i op til 5 år fra flytningen.

Lovforslaget siger, at ældre, der flytter i sommerhus, og som har brug for midlertidig hjemmehjælp, selvfølgelig kan få denne hjemmehjælp af den kommune, hvor de har deres sommerhus. Sådan er det også i dag. Lovforslaget sikrer dog, at sommerhuskommunerne kan få refunderet udgifterne hos de ældres bopælskommune.

I almindelighed kan man sige om begge punkter i forslaget, at det for de fleste kommuner ikke får den store betydning, fordi de fleste kommuner jo både afgiver og modtager rundt regnet lige mange tilflyttere, hvad enten det drejer sig om førtidspensionister eller ældre, som skal have hjemmehjælp i deres sommerhus.

Men der er nogle ganske få kommuner, der har henvendt sig til regeringen, og de har gjort opmærksom på, at lige præcis disse kommuner er ganske voldsomt populære blandt vore pensionister, og for dem går regnestykket ikke lige op. Loven her er en håndsrækning til disse kommuner, og dermed er loven en håndsrækning til borgerne, som bruger herlighedskommunerne, fordi vi sikrer os, at der er finansiering bag opholdet i sommerhuset eller bag førtidspensionen.

Lovforslaget indeholder desuden bestemmelse om, at kommunerne kan deles om den kommunale rådighedsvagt på den måde, at vagten kan dækkes af f.eks. to kommuner. Dermed kan vagten i nogle tilfælde utvivlsomt gøres mere kvalificeret end i dag. Lovforslaget giver nu grundlag for sådanne ordninger. Ansvarret er stadig kommunalbestyrelsens, men udøvelsen af vagten og f.eks. handlinger for akut at beskytte truede børn kan nu løses i en fælles rådighedsvagt, eventuelt drevet i samarbejde med nabokommunen.

Venstre kan derfor anbefale lovforslaget, fordi det vil gøre tilværelsen lidt lettere for nogle kommuner, og fordi borgerne vil komme til at føle sig mere velkomne i disse kommuner.

Sandy Brinck (S):

Som det vist allerede er fremgået, indeholder det her lovforslag lidt af hvert fra den bureaukratiske buffet. Første del repræsenterer sådan set lidt af det, som vi nogle gange render rundt og laver boogie-woogie med, nemlig den ene fod frem og så alligevel tilbage bagefter igen, nemlig med en tilbagevenden til fortiden, både når det gælder refusionen på serviceydelser, og når det gælder hele spørgsmålet om førtidspensionen. Der vender vi populært sagt tilbage til det, vi har haft.

For os er det væsentligt, at den ældre kan få den hjemmehjælp, som vedkommende har behov for, også selv om vedkommende er i sit sommerhus, og så må kommunerne altså sende regningerne rundt, som det nu praktisk lader sig gøre. Derfor har vi også bemærket det positive i, at borgernes ret til at få hjælp under midlertidigt ophold i en anden kommune end bopælskommunen bliver præciseret. Så det er helt fint.

Så er der også noget nyt i lovforslaget, nemlig at man skal kunne give kommunerne mulighed for at lave myndighedssamarbejde efter ansøgning i Socialministeriet. Argumentet fra regeringen er fornuftig ressourceanvendelse, hvilket ingen jo kan være uenig i. Men vi vil under det kommende udvalgsarbejde bore i og sikre os, at det politiske ansvar står lysende klart. Borgerne skal vide, hvem det er, der har ansvaret, og politikerne skal ikke gives mulighed for at smyge sig uden om det ansvar, blot fordi udførelsen ligger i et kontor i en nabokommune. Det skal vi være helt sikre på.

Det tredje element giver medlemmer af de regionale udviklingsråd samme diæter og udgiftsgodtgørelser som de rådsmedlemmer, der samtidig er kommunalbestyrelsesmedlemmer. Det finder vi både ret og rimeligt.

Så finder vi pludselig midt i teksten et fjerde element, nemlig en bemyndigelse til både socialministeren og beskæftigelsesministeren, der handler om EU-retten i forhold til danske socialydelser, altså hvilke ydelser man kan tage med over grænsen til andre EU-lande.

Her skal jeg indrømme, at jeg hverken kan finde starten eller slutningen på den bemyndigelse, forstået sådan, at jeg synes, det virker som en meget, meget bred bemyndigelse, uden at i hvert fald jeg kan se, hvad det konkrete indhold er. Det gør os selvfølgelig bekymret.

Vi synes, det er vigtigt, at de rettigheder, som følger af EU-retten, ikke bare er noget, der ordnes i et eller andet fjernt kontor i et ministerium.